

De betekenis van de Vadernaam

door: Hugo Bouter

‘En als u als Vader Hem aanroept die zonder aanzien des persoons oordeelt naar het werk van ieder, wandelt dan in vrees de tijd van uw bijwoning’.

1 Petrus 1:17

Wat is de betekenis van de *Vadernaam* voor ons als christenen? Wat is het verschil tussen Israël en de Gemeente in dit opzicht? Het is goed om na te denken over de betekenis van de Vadernaam zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. De Vadernaam is pas ten volle onthuld door de komst van de Zoon van God op aarde. Christus openbaarde de Vader aan de Zijnen op aarde (Matt. 11:27; Joh. 17:6vv.). Dat doet Hij nu nog steeds door middel van de Heilige Geest, waardoor de gelovige ‘Abba, Vader’ leert zeggen. De Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:15-16). Er wordt nu een persoonlijke relatie met de Vader tot stand gebracht op grond van het volbrachte werk van Christus en de inwoning van de Heilige Geest in de gelovige. In de Gemeente aanbidt men ‘de Vader’ nu in geest en waarheid en is de eredienst niet zoals in het Oude Testament aan tijd of plaats gebonden (Joh. 4).

Wat kunnen wij als christenen vooral leren van het gebed dat de Heer de discipelen leerde, het zgn. ‘Onze Vader’? Gods belangen komen duidelijk op de éérste plaats – de eerste drie beden – en daarna pas onze eigen noden. Maar dit gebed is niet als formuliergebed voor christenen bedoeld. In Lucas 11 vinden wij een *kortere* versie, waarbij enkele belangrijke bewoordingen ontbreken die in Mattheüs 6 wel voorkomen. Het gaat om de géést waarin wij bidden. Christendom is geen zaak van formalisme. Het ‘Onze Vader’ wordt door geen enkele apostel geciteerd in de brieven van het Nieuwe Testament.

Dan wat het Oude Testament betreft. Het volk Israël kende God slechts in *collectieve* zin als de *Vader*, de *Oorsprong* van de natie (Deut. 32:6). Uit Egypte had

Hij Zijn zoon geroepen (Hos. 11:1). Welke namen van God worden er vooral gebruikt in het Oude Testament? De naam Jahweh (HERE) is het meest bekend. Dit is de verbondsnaam. Hij is de ‘IK BEN’, de Eeuwige. Als zodanig is Hij trouw aan Zijn beloften aan de aartsvaders (zie Ex. 3:13-15). De andere meest gebruikte naam is Elohim (God). Dat is een meervoudsvorm. Nog weer andere namen zijn: de Allerhoogste (Gen. 14:18vv.), de Almachtige (Gen. 17:1), de eeuwige God (Gen. 21:33). Er zijn ook bekende *sámengestelde* namen, zoals ‘Jahweh der legerscharen’, of ‘HERE der heerscharen’ (zie Joz. 5:14-15 en 1 Sam. 1:3). Op twee plaatsen in het Nieuwe Testament wordt de naam Jahweh der legerscharen (de Here Sebaot) letterlijk geciteerd (nl. Rom. 9:29 en Jak. 5:4).

Toch zijn er in het Oude Testament vele aanwijzingen voor het bestaan van de Goddelijke Drie-eenheid (Vader, Zoon en Heilige Geest). Reeds in Genesis 1 vinden wij enkele bewijzen daarvoor:

- (1) In den beginne schiep (enkelvoud!) God (Elohim = meervoud!).
- (2) En verder het telkens herhaalde meervoud in vers 26: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, als Onze gelijkenis.
- (3) Ook is in vers 2 sprake van de Géést Gods als afzonderlijk Persoon, die over de wateren zweefde.